

Sex utskäta och moderna

W i s o r,

1) Tålamod och Förnöjsamhet,
af blinda Drängen D. Hammarlund.
Det lyfter mig sjunga med forgefyllt
mod 2c.

2) Tiggare-Glickan.
"Ute blåser kulan wind, 2c.

3) Korset på Idas graf.
Mossbelupen hydda, 2c.

4) Midsommars-Leken.
Glickor, Gosar kring en Ek! 2c.

5) Jägare-Wisa.
Wakna raske Gosse grön, 2c.

6) Jägare-Marsch.
Med ingen på jorden vill Jägaren
byta, 2c.

(Med twenne Figurer.)

Jönköping,
hos N. E. Lundström, 1832.

Den Första:

Tålmod och Förnöjsamhet.

Det lyfter mig sjunga med sorgesfullt mod
Om hela min lefnad uppå denna jord. I sorg
och bekymmer det måste jag gå; Olyckan mig
höljer som dagg höljer strå.

2. I världen jag alls ingen lycka kan
få, Ty ensam, allena det måste jag gå. Lif-
wål uti hjertat den trösten jag har, Att Her-
ren af höjden är wårnlösas far.

3. Min ungdom är tung och min börda
är smår, Om hjälp jag anropar, men ingen jag
får. Jag söker wål högre samt ringare stånd,
Men ingen jag finner som mig hjälpa kan.

4. Hjelp mig då, o Jesu! min Frälsare
god, Att bära min börda med gladeligt mod.
Och wandra igenom wår syndiga werld, Som
är utaf högfärd och hordom insnård.

5. Gud hjelpe hwar yngling, jag säger
försann, Som här uti världen förtjena ej kan
Sig kläder och födan, ja hus eller hem. Lif-
foglarna måste han flyga omkring.

6. Att söka sig födan så godt som han
kan, Omkring uti världen af qwinna och man.
Jag tackar dem alla som wilja mig wål. Wål-
signa dem Herren till lif och till själ.

7. Här måste jag wandra mång' trött-
samma själ Och ofsyldigt lida af mången för-

tret, Må himlen dem ewigt belöna till slut.
Att de må uppskåra hwad de förr sådt ut.

8. En riker ej känner den fattiges nöd,
När som han inkommer och beder om bröd:
Han blifwer utwisad och måste på stund Bli
förder på dörren, lif såsom en hund.

9. "Hvem lofwar dig olofligt ströka om-
kring; Kan du ej få födan på hemorten din.
Så genast tillbaka det råder jag dig, Och wi-
sa dig aldrig här mera för mig."

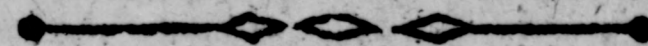
10. Så talar den rika som måltiger är,
Som hafwer på jorden allt hwad han begär:
De usla han störtar i elände ned, Och tror ej
att Herren af höjden det ser.

11. Hwad batar din höghet du stora mo-
nark, Du som här i tiden regerat så starkt:
Din höghet och ära förgås innan kort, När
glaset utrunnit så måste du bort.

12. Du måste bortwandra från allt hwad
du har Och lemna åt andra allt hwad som är
qwar. Wänner och slågtingar taga ditt gull.
Dig lägga de uti den mörkaste mull.

13. Hwad hjälper då äran du hade för-
ut: Du får den ej med dig för ewigt till slut:
Betänk dig och lemna ditt jordiska prål, För-
än du af döden nedlägges på bår.

14. Nu tyfnar min mun och nu ändas
min sång: Alltsammans jag lemnar till Gud
denna gång, Samt önskar att Herren han
blifwer mig när; Då hafwer jag nog och ej
mera begär.

Den Andra:

Tiggar-Slickan.

Ute blåser kulen wind, Intet skygd att få,
Haglet slår på bleknad kind, Och jag fryser
så. Ingen menska vill mig höra, Alla mig
på porten föra, Swart skall jag wäl gå!"

2. Om du hulda mor, ändå Ej från
Fanny dött, Jag behöfde nu ej gå Så af
hunger trött. — Sjunker så i drifwan neder,
Suckar upp till Gud och beder, Och der som-
nar fött.

3. Och, Guds milda englar små Lågra
sig derwid, Hämta hennes ande så Ifrån
gwalets strid. Lifwet skänkte henne nöden,
Och, förtwiflan menskan; döden Skänkte
henne frid.

Den Tredje:

Korset på Idas graf.

Mosbelupen hydda, Står wid Heclas fot;
Höga granar skydda Den mot stormens hot:
Men derinne, — Sorgsna minne! — Lifwets
storm en ros bröt af. Än wid strand wi fin-
ne, Kors på Idas graf.

2. Alfred skon som wåren, Drog till
fjerran land; Blef, med risna håren, Ida
gret wid strand: "Gå att strida, Glöm ej
Ida, Hennes ömhet, hennes tro! Sorgligt
skall hon bida Återkomstens ro!"

3. Året slöt sin bana Trenne gånger om,
Saknad blef en wana, Ingen Alfred kom;

Stäckars Ida, Wan att lida, Döljde smärtan
för sin far; Kraft att ensam strida, Hennes
hjerta har.

4. Snart från bleka finden, Blomman
wef sin ros; Så af Scirocs winden Härjas
söderns ros. Lårfuult öga, Mot det höga
Såfångt följde hjertats bön. Trohet batar
föga: Sweket blir dess lön.

5. Enda dottrens smärta, Lär den gam-
les bröst, Och dess fadershjerta, Skyndar att
ge tröst: "Gråt ej Ida! Till din sida Snart
jag Alfred återför; Blott för dig jag wida
Vort en wallfart gör."

6. Ida gick wid stranden Lif en enslig
hamn, Ritade i sanden Månet alskadt namn.
Morgondimma, Middagstimma, Suckande hon
andas här, Månans bleka strimma Finner
henne der.

7. Skyhögt wågen swallar, Emot haf-
wets bryn, Rysligt åskan knallar, Blixten
delar skyn; Skepp förstöres, Rödorp höres,
Wraken slungas emot land, Och af wågen fö-
res Mången frälst till strand.

8. Af förtwiflan slagen, Ida såg sin
far; Redan skunt för dagen Gubbens öga
war: "Snart minuten Är förfluten: Döden
redan fallar mig; — Alfreds tro är bruten,
Han har swikit dig."

9. Nu sin hand han lade, I sin dotters
hand; Ett farwål han sade, Drog till fridens
land. Döden swingar, Mörka wingar Nu ett
hemskt, ett smärtans ljud, Samma Engel
bringar Idas själ till Gud.

Den Fjerde:
Midsommar-Leken.

Flickor, gofar kring en Ek! Uti ring i dans
sig swängde: Eckorn uti toppen flängde, Led-
sen wid en sådan lek.

2. Blomman, huru prydd hon slog Tram-
pas hon af ungdoms-foten, Många rycktes
upp med roten, Alderdomen satt och log.

3. Karin sen med Petter sprang Upp
i backen rosor leta, Och hwad mer, kan jag
ej weta; Karin war dock röd och warm.

4. Sedan restes upp en stång, Som med
blom-guirlander firas Se'n med pounsch och
winer firas Midsomma'rn uppå en gång.

5. Nu till leken: kurre gömma, Hwar
till alla swara ja: Tänkte flickan: det blir bra,
Hur det gick kan jag ej drömma.

6. Stackars han som kurrade Nog fick
han der gå och leta Mellan berg och buskar
streta. Kärleken — en skålm kanke.

7. Flickorna skul hållas wakna, Gun-
gade en timma — två, Att blodet rörelse skul
få Då de nattens skuggor sakna.

8. Nu war tider gå till Sta'n, Hwar
och en sin flicka följde, Dem de med sitt rock,
skört höljde, Sof och nicka hela da'n.

Den Femte:
Jägar-Wisa.

Wakna raska gose grön, Morgon gryr så
lugn och stön, Jägarstjoran ren är klar, Salt
och häst och spjut den har; Hundarne i kopp-
len skålla, Falkar hwißla, hornen strålla, Lu-
stigt, lustigt utåt sjön; Wakna raska gose grön!

2. Wafna raska goße grön, Luften är så
klar och skön, Morgondimman är sin kos, Dia-
manter på hwar ros: Skogens äbor. re'n sig
dölja, Skyndom oss att spåren följa, Hör vår
sång, och hör vår bön, Wafna ic.

3. Wafna raska goße grön, Skyndom
oss till jagtens lön, Wi ska wisa dig en hjort,
Stor som någon på vår ort, Och de märken
som han gjorde, Då hans grenar eken sporde;
Du skall skåda detta rön, Wafna ic.

4. Högre, högre ljud den bön, Wafna
raska goße grön! Kom att ifrig, glad och fri,
Dela jagten liksom wi; Största jägaren är
stunden Snabb som falcken, sträng som hun-
den; Tänk på det och hör vår bön, Wafna
raska goße grön!

Den Sjette:

Jägare-Marsch.

Med ingen på jorden vill Jägaren byta
En helsan han dricker ur glädjens pokal: Wid
jagthornets klang genom skogarne bryta, Och
wildbrådet följes kring berg och kring dal: Ett
nöje för Furstar, för män och för hjeltar!
Det stärker vår kropp och ger hwilan behag;
Bland högar af wildbrån i gräset man wäl-
tar, Och bågarn går kring i det glädtiga lag.
Hurra! hurra! trallera!

2. Diana oss lyser de månklara nätter,
Och swalkar om dagen med grönskande drägt;
Hon riktar vårt bord med de läckraste rätter,
Och anför vårt frig emot skogarnes slägt.
Ett nöje för Furstar, ic.
